

ΜΥΘΟΣ ΤΡΙΤΟΣ:

Συμφιλίωση και πολεμική εκχειρίδα κατά τη διάρκεια των αγώνων...

Η ολυμπιάδα του 668 π.Χ. διοργανώθηκε από τους Πισάτες. Ωστόσο δεν αναγνωρίστηκε από τους Ηλείους, καθώς οι πρώτοι είχαν πολεμήσει στο πλευρό των Μεσσηνίων εναντίον των Σπαρτιατών, συμμάχων των Ηλείων. Στα εδάφη των Ηλείων βρισκόταν η περιοχή της Ολυμπίας. Την περιοχή αυτή τη διεκδικούσαν με στρατιωτικά μέσα όλες οι γειτονικές πόλεις-κράτη, λόγω του πλούτου και της δύναμης που προσέδιδε ο «ιερός» αυτός χώρος διοργάνωσης των αρχαίων Ο.Α. Λίγα χρόνια μετά το 668 π.Χ., οι Πισάτες αφού πρώτα υπέταξαν τους Ηλείους, διοργάνωσαν κι άλλες ολυμπιάδες, οι οποίες ωστόσο δεν έτυχαν κοινής αποδοχής.

Ιστορία γνωστή και επαναλαμβανόμενη. Στη σύγχρονη ιστορία των αγώνων, το 1980, στην ολυμπιάδα της Μόσχας οι ΗΠΑ δε συμμετείχαν. Και ακριβώς το αντίστροφο έγινε στους αγώνες του 1984 στο Λος Άντζελες. Η ΕΣΣΔ απείχε. Είναι προφανές ότι στους Ο.Α. αντικατοπτρίζονται οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί των δυνατών. Στον κατάλογο των μεταλλίων ανά κράτος, καμιά πολιτικοστρατιωτικά ισχυρή χώρα δεν είναι συραγός, και αντίστροφα καμιά μικρή σε δύναμη χώρα δεν κατέχει μια από τις πρώτες θέσεις. Κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου (μεταξύ δύσης και ανατολικού μπλοκ) και οι δυο πλευρές προετοίμαζαν για χρόνια νέους έτοι ώστε να εξασφαλίσουν στις χώρες τους διακρίσεις. Η στρατιωτική υπεροχή των δυνατών χωρών πρέπει να έχει αντίκρισμα σε ολυμπιακά μετάλλια. Σήμερα οι ΗΠΑ δεν είναι απλώς το ισχυρότερο κράτος στον πλανήτη. Επιπλέον είναι η χώρα με τα περισσότερα ολυμπιακά μετάλλια. Ακόμη και στην προσπάθεια διεκδίκησης της διοργάνωσης των αγώνων, τον πρώτο λόγο έχει η διπλωματική ισχύς. Οι ολυμπιάδες ήταν και είναι ιδανικός χώρος άσκησης ιμπεριαλιστικής αλαζονείας.

ΜΥΘΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Το πνεύμα «ελευθερίας» των αγώνων...

Ένα σημαντικό κομμάτι του μυθέματος των ολυμπιακών ιδεωδών αποτελεί αυτό της προάσπισης των αρχών της ελευθερίας. Από τα αρχαία χρόνια οι Ο.Α. ήταν υπόθεση ταξική, υπόθεση των ισχυρών σε όλα τα επίπεδα. Δικαίωμα συμμετοχής στα αγωνίσματα είχαν μόνο οι νέοι των αριστοκρατικών οικογενειών. Ειδικότερα στο λαμπρότερο για την εποχή αγωνίσμα, την αρματοδρομία, η δυνατότητα συμμετοχής στένευε στο μέγιστο βαθμό, αφού ανταγωνίζονταν μεταξύ τους τα παιδιά των παλαιότερων και δυνατότερων οικογενειών. Οι γυναίκες και οι δούλοι αποκλείονταν από τους αγώνες ακόμη και ως θεατές. Για τους παραβάτες η ποινή ήταν θάνατος.

Στους Ο.Α. της Ατλάντα, λίγες βδομάδες πριν την επίσημη έναρξη, μεγάλες δυνάμεις της αστυνομίας με κλούβες «καθάρισαν» την πόλη από κάθε είδους «περιθωρικά στοιχεία». Άστεγοι, ναρκομανείς, οικονομικοί μετανάστες, κοινωνικά αποκλεισμένοι απομακρύνθηκαν δια της βίας από το κέντρο της πόλης και μεταφέρθηκαν είτε σε κρατητήρια είτε σε απομακρυσμένα προάστια, ανάλογα με την εκτίμηση επικινδυνότητας που είχαν γι' αυτούς οι αρχές. Η βιτρίνα της ολυμπιάδας ήταν πλέον καλοφυλακισμένη.

Στην ολυμπιάδα του 2004 παράλληλα με τα 1.500 χιλιόμετρα καλωδιώσεων που θα χρησιμοποιηθούν για τηλεπικοινωνιακές ανάγκες, 100 χιλιόμετρα περιφράξεων θα αναπτυχθούν σε διάφορους χώρους. Χιλιόμετρα από συρματοπλέγματα, εκατοντάδες κάμερες ασφαλείας και χιλιάδες ένστολοι μπάσοι κάθε είδους θα επιβάλλουν στην Αθήνα μια συνθήκη πλήρους αστυνομοκρατίας και καταστολής. Οτιδήποτε εναντιώνεται στη λαμπερή γιορτή των Ο.Α. θα χτυπηθεί για ακόμα μια φορά. Το πνεύμα «ελευθερίας» των αγώνων στο μεγαλείο του.

ΜΥΘΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ: Η περηφάνια της «δικής μας» εκπροσώπησης...

Από τον 5° π.Χ. αιώνα οι Ο.Α. είχαν τα χαρακτηριστικά του σημερινού επαγγελματισμού. Πόλεις προσλάμβαναν αθλητές άλλων πόλεων, τους οποίους χρησιμοποιούσαν για να προβληθούν μέσω των αγώνων. Οι αρχαίοι Ο.Α., όπως και σήμερα, ήταν τρόπος προβολής της «φυλετικής» ανωτερότητας και έπαρσης του τότε επεκτατισμού των κρατών-πόλεων.

Τόσους αιώνες μετά τίποτα δεν έχει αλλάξει. Στους σύγχρονους Ο.Α. όλα τα κράτη εκμεταλλεύονται τις αθλητικές τους επιτυχίες για τη διαίωνηση και ενδυνάμωση του εθνικού αισθήματος στο εσωτερικό τους. Στην Ελλάδα πριν λίγα χρόνια μας υπεραρκούσε για να νιώθουμε «εθνικά υπερήφανοι» το γεγονός ότι σε αυτό τον τόπο γεννήθηκαν οι Ο.Α. Σήμερα όμως, αφού προσηγήθηκε μια χούφτα μετάλλια στη δεκαετία του '90 έχουμε μια επιπλέον περηφάνια, τις ελληνικές διακρίσεις: Καχιασβίλι, Ουζλιάν, Πάρτιτς, Καρνιάνοφ, Δήμας, Τοθ, Βασιλιτσένκο, Τζελλίη, Φατέεβα, Κρεάνγκα, Γιούνγκ Τσου. Όλοι αυτοί είναι μερικοί από τους «καθαρόαιμους» έλληνες αθλητές και προπονητές που φόρεσαν το ελληνικό εθνόσημο στο στήθος τους στο Σίδνεϋ. Γεωργιανοί, Αρμένιοι, Ρουμάνοι, Αλβανοί, Ούγγροι, Βούλγαροι, Κορεάτες. Αυτοί, που σαν κι αυτούς, χιλιάδες άλλοι, έχουν έρθει στην Ελλάδα ως οικονομικοί μετανάστες και ξεξομιζούνται από το ελληνικό οικονομικό θαύμα. Αυτή η ειδική κατηγορία «ξένων και αλλόθρησκων», που όχι μόνο δεν μας προκαλούν αισθήματα απέχθειας και εχθρικότητας, αλλά μας κάνουν εθνικά υπερήφανους. Και σε αυτό τον επιλεκτικό εναγκαλισμό τους οι «εθνικά υπερήφανοι» δε συναντούν τίποτα παράδοξο, παράλογο ή ακόμα και γελοίο. Στόχος του ελληνικού αθλητισμού, τώρα περισσότερο από ποτέ, οι διακρίσεις στους Ο.Α. Για να αναδεικνύεται περίτρανα σε όλο τον κόσμο η ανωτερότητα του έθνους.

Ανάπηρες επιθυμίες

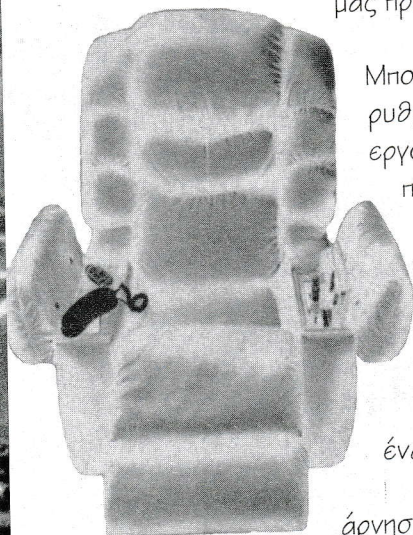
«... με σύστημα μασάζ, θέρμανσης, ψύξης, ψυγείακι και ό,τι άλλο χρειάζεσαι για να μην ξανασηκωθείς ποτέ στη ζωή σου, η La-Z-Boy υπόσχεται να κάνει το βίο σου πιο βαρετό αλλά και πιο βολικό απ' όσο θα μπορούσες ποτέ να φανταστείς». Στο ράφι, λοιπόν, με τους γρήγορους ρυθμούς, τους πολυπράγμωτες ανθρώπους, τις όμορφες, έξυπνες και θηλυκές γραμματείς, τα μακρινά και περιπετειώδη ταξίδια γεμάτα έρωτα και πάθος, τα στυλάτα ρούχα που θα σε κάνουν πιο αξιοζήλευτο-η, ένα καινούργιο προϊόν πλασάρεται, προσφέροντας μια επίσης καινούργια δυνατότητα. Την απόλαυση της καθήλωσης. Είναι, αλήθεια, καινούργια αυτή η δυνατότητα; Όχι και τόσο. Το παράδειγμα της πολυθρόνας ίσως να είναι ακραίο ακόμα στο χώρο της αγοράς, ακραία, όμως, δεν είναι και η κατάσταση που διαφημίζει. Έρχεται, απλώς, να εμπλουτίσει τον ήδη μακρύ κατάλογο των επιλογών μας. Η ελευθερία να επιλέξουμε ανάμεσα στο τάδε ή το δείνα προϊόν ή καλύτερα η ελευθερία να φαντασιώνουμε την απόλαυση που αυτό θα μας προσφέρει είναι η μόνη ελευθερία που μας έχει απομείνει. Είτε πρόκειται για καταστάσεις γρήγορες και ριψοκίνδυνες, είτε για άλλες πιο μουδιασμένες και αγκυλωμένες, πιο «βαρετές», ο πυρήνας αυτής της διαδικασίας παραμένει αναλλοίωτος. Η υπαγόρευση λουστραρισμένων επιθυμιών με στόχο τις φαντασιώσεις που γεννά μια άδεια και παγωμένη καθημερινότητα. Η διαφήμιση έρχεται να καταλάβει εκείνον ακριβώς το χώρο της απουσίας του βιώματος. Δηλαδή, κάθε χώρο! Κουβαλάει την υπόσχεση της πληρωμένης ικανοποίησης, της πληρωμένης ευτυχίας. Ευτυχία τόσο φευγαλέα όσο και η εικόνα της, που γλιστράει απ' το παρόν για να μετατεθεί σ' ένα μέλλον καινούργιων υποσχέσεων. Και οι προσδοκίες να μένουν ανεκπλήρωτες, ξελιγωμένες από κάθε μικρή μπουκιά που πρέπει να πείθει ότι θα τις χορτάσει. Αποτέλεσμα: κάποιοι θησαυρίζουν! Και κάποιοι άλλοι παραμένουν καθηλωμένοι και άνευροι σε κάθε περίπτωση. Διαστροφικά έξυπνος μηχανισμός, εμπνευσμένος για να διασκεδάσει και ν' απορροφά τους πολλαπλούς κράδασμούς, που παράγει μια κοινωνική πραγματικότητα καθημερινών ταπεινώσεων και διαχωρισμών. Καθημερινής εξαθλίωσης.

Αλλά ο κορεσμός κρέμεται σα δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια διαφημιστο-παραγωγών και ανικανοποίητων καταναλωτών. Τί άλλο να σκεφτούν τ' αφεντικά της διαφήμισης; Τίποτα. Απλά να τελειοποιήσουν. Τώρα πια μπορούμε να μη φαντασιώνουμε έναν άλλο άπιαστο εαυτό, που μόνο η απόκτηση του προϊόντος μπορούσε να μας προσφέρει. Να μη ζηλεύουμε -κάτι που μόνο η απόκτηση του προϊόντος μπορεί να μας προσφέρει. Η διαφήμιση μας βρίσκει παντού! Ελεύθεροι όσο ποτέ! Και πιο μόνο!

Οι διαφημιστές μας πέτυχαν διάνα. Εξατομίκευση και κατανάλωση. Μπούκωνε, χώνευε, άδειασε και πάλι από την αρχή. Οι μαριονέτες κουνιούνται στο ρυθμό που καλά κρατεί η διαφήμιση, ο κλοιός των εικόνων, το πανταχού παρόν εργοστάσιο μαζικής ύπνωσης. Όσο μεγαλύτερη η απουσία σχέσεων -ζωηρών και πεισματάρικων-, όσο πιο βαθιά η εξατομίκευση τόσο πιο βαθιά η επιθυμία της κατανάλωσης και αντίστροφα.

Ρεκλάμες, νέον, γιγαντοαφίσες, βιτρίνες, σποτάκια, πακέτα υποσχέσεων σε βομβαρδίζουν κάθε στιγμή από παντού. Και εν-δύο με βήμα ταχύ να φτάσεις ένα γοητευτικό εγώ που δε θα είναι δικό σου, να κυνηγήσεις ένα μέλλον που δε θα πλησιάσει ποτέ. Τώρα πια ακόμα και να επιθυμείς την αναπηρία. Απογυμνωμένος από το μοναδικό όπλο που μπορεί να δημιουργήσει ένα χώρο ανυπαγόρευτης ελευθερίας, την ΑΡΝΗΣΗ.

Καμιά καρέκλα νανουρίσματος και λήθης δε χωράει τις συνειδήσεις της άρνησης. Μόνο οι νεκροί δε χρειάζεται να ξανασηκωθούν ποτέ!

Σύμφωνα με συνήθειες και συμβάσεις που επιτέλους αμφισβητούνται αλλά κατά κανένα τρόπο δεν έχουν ξεπεραστεί, η κοινωνική παρουσία μιας γυναίκας είναι διαφορετικού είδους από εκείνη ενός άντρα. Η παρουσία ενός άντρα εξαρτάται από την υπόσχεση της δύναμης που ενσωματώνει. Αν η υπόσχεση είναι μεγάλη και πειστική η παρουσία του εντυπωσιάζει. Αν είναι μικρή ή ελάχιστα πειστική θεωρείται πως έχει ασήμαντη παρουσία. Η υποσχεμένη δύναμη μπορεί να είναι ηθική, σωματική, ιδιοσυγκρασιακή, οικονομική, κοινωνική, σεξουαλική -αλλά το αντικείμενο της είναι πάντα εξωτερικό ως προς τον άντρα. Η παρουσία ενός άντρα υποβάλλει το τι είναι ικανός να κάνει σε σένα ή για σένα. Η παρουσία του μπορεί να είναι φτιαχτή, με την έννοια ότι προσποιείται πως είναι ικανός για ό,τι δεν είναι. Αλλά η προσποίηση είναι πάντα για μια δύναμη που αυτός ασκεί πάνω στους άλλους.

Αντίθετα, η παρουσία μιας γυναίκας εκφράζει τη στάση της απέναντι στον εαυτό της και προσδιορίζει το τι μπορούν ή τι δεν μπορούν να της κάνουν. Η παρουσία της εκδηλώνεται στις χειρονομίες, τη φωνή, τις γνώμες, τις εκφράσεις, το ντύσιμό της, στα πράγματα που έχει επιλέξει να την περιβάλλουν, στο γούστο της -δεν υπάρχει πράγματι τίποτε απ' όσα μπορεί να κάνει που να μη συμβάλλει στην παρουσία της. Η παρουσία μιας γυναίκας είναι τόσο σύμφωνη με το πρόσωπό της ώστε οι άντρες τείνουν να την αντιλαμβάνονται σαν κάτι σχεδόν υλικό που αναδίνεται από αυτήν, ένα είδος θερμότητας ή μυρωδιάς ή ακτινοβολίας.

Το να έχεις γεννηθεί γυναίκα, ισοδυναμούσε με το να έχεις γεννηθεί σ' έναν προσδιορισμένο και περιορισμένο χώρο, κάτω από τη φύλαξη των αντρών. Η κοινωνική παρουσία των γυναικών αναπτύχθηκε σαν αποτέλεσμα της αφέλειας τους να ζουν κάτω από μια τέτοια κηδεμονία μέσα σ' έναν τόσο περιορισμένο χώρο. Αλλά τούτο ακριβώς ήταν που κόστισε στο γυναικείο "εγώ" το δικασμό του. Μια γυναίκα πρέπει συνεχώς να παρατηρεί τον εαυτό της. Συντροφεύεται σχεδόν συνεχώς από την εικόνα του ίδιου της του εαυτού. Από την πρώτη παιδική ηλικία την έχουν διδάξει και πείσει να επιθεωρεί συνεχώς τον εαυτό της. Και έτσι φτάνει να θεωρεί τον επιθεωρητή και τον επιθεωρούμενο μέσα της σα δύο συστατικά αλλά και πάντα ξεχωριστά στοιχεία της ταυτότητά της ως γυναίκα. Πρέπει να εξετάζει καθετί που είναι και καθετί που κάνει, γιατί το πώς εμφανίζεται στους άντρες, έχει κρίσιμη σημασία γι' αυτό που κατά κανόνα θεωρείται σαν επιτυχία στη ζωή της. Η δική της αίσθηση του να είναι ο εαυτός της υποκαθίσταται από μια αίσθηση ότι εκτιμάται ο εαυτός της από κάποιον άλλο.

Οι άντρες εξετάζουν τις γυναίκες πριν εκδηλώσουν τη συμπεριφορά τους σ' αυτές. Επομένως το πώς μια γυναίκα εμφανίζεται σ' έναν άντρα καθορίζει ενδεχομένως και το πώς αυτός θα της συμπεριφερθεί. Για να αποκτήσουν κάποιον έλεγχο πάνω σ' αυτή τη διαδικασία, οι γυναίκες πρέπει να τη συγκατατούν και να την εσωτερικεύουν. Το μέρος εκείνο του εγώ μιας γυναίκας που είναι ο επιθεωρητής μεταχειρίζεται το άλλο μέρος που είναι ο επιθεωρούμενος με τέτοιο τρόπο ώστε να δείχνει στους άλλους πώς ολόκληρος ο εαυτός της θα ήθελε να του συμπεριφέρεται. Και αυτή η παραδειγματική μεταχείριση του εαυτού της από τον εαυτό της είναι που συνιστά την παρουσία της. Κάθε γυναικεία παρουσία ρυθμίζει το τι είναι και τι δεν είναι «επιτρεπτό» μέσα στην παρουσία της. Κάθε πράξη της -οποιαδήποτε άμεσο σκοπό ή κίνητρο κι αν έχει διαβάζεται επίσης σαν μια ένδειξη του πώς θα ήθελε να της συμπεριφερθούν.

Θα μπορούσε κανείς απλοποιήσει όλα τούτα λέγοντας: οι άντρες δρουν και οι γυναίκες εμφανίζονται. Οι άντρες κοιτάζουν τις γυναίκες. Οι γυναίκες παρατηρούν τον εαυτό τους όταν τις κοιτάζουν. Αυτό καθορίζει όχι μόνο τις περισσότερες σχέσεις μεταξύ αντρών και γυναικών, αλλά και τη σχέση των γυναικών με τους εαυτούς τους. Ο επιθεωρητής της γυναίκας μέσα στο εγώ της είναι αρσενικός, ο επιθεωρούμενος θηλυκός. Έτσι η γυναίκα μετατρέπει τον εαυτό της σε αντικείμενο και πιο ιδιαίτερα σε αντικείμενο θέασης: σε θέαμα.

απόσπασμα του John Berger
από το βιβλίο "Εικόνα και Βλέμμα"

Περί των δημοτικών εκλογών στην Αλβανία

Έντρομη και βουτηγμένη στην εθνική ανασφάλεια παρακολούθησε η ελληνική κοινή γνώμη τον δεύτερο γύρο των Αλβανικών εκλογών στα μέσα Οκτώβρη καθώς και τα έκτροπα που τη συνόδευσαν και όλοι διαπίστωσαν (δίκην ψυχοκοινωνιολόγου) το τεράστιο έλλειμα δημοκρατίας που υπάρχει στη γειτονική χώρα.

Η ελλαδάρα βέβαια έχοντας και το αποκλειστικό copyright υπερδημοκρατικών διαδικασιών, παρέδωσε για άλλη μια φορά μαθήματα δημοκρατικής συμπεριφοράς και μη επέμβασης στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό μιας «ξένης, ανεξάρτητης και κυρίαρχης χώρας», καθώς:

- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση η επίσημη παρουσία του έλληνα πρέσβη στην έναρξη της προεκλογικής εκστρατείας της Ομόνοιας (ελληνικό μεινοτικό κόμμα στην Αλβανία).

- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση η δρομολόγηση δεκάδων πούλμαν για την γότια Αλβανία που μετέφεραν ψηφοφόρους της Ομόνοιας, ούτε η ναύλωση πλοίων από την Κέρκυρα για τον ίδιο λόγο. Αλήθεια, από ποιά κονδύλια, από ποιές μυστικές μαύρες σακούλες του ΥΠ.ΕΕ., του ΥΠ.ΕΣ., της γ.γ. Απόδημου Ελληνισμού, βρέθηκαν αυτά τα λεφτά.

- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση και επίδειξη ξεσαλωμένου εθνικού τσαμπουκά η είσοδος κονβόι πούλμαν με επικεφαλής ακροδεξιούς βουλευτές και με σημαίες-αποσχιστικά λάβαρα της δεκαετίας του '60.

Δε γίνεται και δεν είναι καθόλου στις προθέσεις μας να υπερασπιστούμε τις «δημοκρατικές διαδικασίες» βίας και νοθείας των Τιράνων όπως και κανενός κράτους άλλωστε. Αυτό όμως που έχει σημασία στην περίπτωση μας είναι πως η ελλαδάρα καθότι χώρα που είναι 100 χρόνια μπροστά είναι η πρώτη που εδώ και καιρό έχει διδάξει τέτοιες πρακτικές.

Για την εποχή βέβαια του στρατιωτικού αποκλεισμού των Πομάκων σε ελεγχόμενες ζώνες και τους προτυλακισμούς των μουσουλμάνων στη Θράκη, του περίφημου άρθρου 19 περί της ιθαγένειας, της φτώχειας στην οποία καταδικάστηκαν αυτοί οι πληθυσμοί, της ιδιαίτερης αντιμετώπισης των σλαβομακεδόνων και των όποιων πολιτικών κινήσεών τους (π.χ. Ξυλοδαρμοί και διώξεις μελών του Ουράνιου Τόξου) και των απαγορευμένων γλωσσών, έφτανε το παραμύθι της φτώχειας πλην τίμιας ελλαδίτσας που υπερασπίζεται τα ιερά και τα όσια, για να εξασφαλιστεί η εθνική ομοψυχία και συναίνεση στο εσωτερικό.

Τώρα όμως που η ελλαδίτσα έχει μεγαλώσει και θα ήθελε να γίνει άλλη τόση, ποιά ιδεολόγημα θα βρεθεί για να δικαιολογήσει τον οικονομικό και στρατιωτικό επεκτατισμό της, την λεηλασία των Βαλκανίων με τη συνεργασία και τις ευχές των συμμάχων, τις πρωτιές σε επενδύσεις, τη μετατροπή των γειτονικών χωρών απλά σε πηγές φτηνού εργατικού δυναμικού, της ομηρίας χιλιάδων μεταναστών στους διαπραγματευτικούς-διπλωματικούς χειρισμούς της, την εμφάνιση της ως ρυθμιστή της πολιτικής κατάστασης και εγγυητή της οικονομικής ανάπτυξης; Ποιά ιδεολόγημα θα νομιμοποιήσει να συζητιέται από τη βουλή μέχρι τους δρόμους της Αθήνας το σάρωμα όλων των αλβανών ως αντίμετρα, ποιά ιδεολόγημα θα νομιμοποιήσει να περιφέρεται στα τηλεοπτικά κανάλια ως πολιτικός αναλυτής μέλος του Μετώπου Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου-Μ.Α.Β.Η. (ακροδεξιά παραστρατιωτική οργάνωση που έχει αναλάβει και την δολοφονία δύο αλβανών φαντάρων σε φυλάκιο της Επισκοπής στις 10/4/1994);

Επειδή όμως παρέχεται από την δεξαμενή των εθνικών ιδεωδών μια τεράστια γκάμα «επιχειρημάτων» για τη στήριξη και των πιο αποτρόπαιων εθνικών εγκλημάτων, ας πολεμήσουμε λοιπόν. Όχι βέβαια στις «αλύτρωτες πατρίδες» όπως κραυγάζουν διάφοροι ακροδεξιοί κύκλοι (η άλλη όψη του νομίσματος του εκσυγχρονισμένου ελληνικού επεκτατισμού, της οικονομικής και πολιτικής ισχύος), αλλά φέρνοντας τον πόλεμο εδώ. Στη μητρόπολη. Ενάντια σε όλους τους πλαστούς διαχωρισμούς, ενάντια σε όσους τους προωθούν και όσους θησαυρίζουν από αυτούς.

Και για όσους οι ονειροφαντασιώσεις τους περιλαμβάνουν νέα αλβανικά έπη, εθνικές εκκαθαρίσεις και μεγαλεία για τους καθαρόαιμους ελληνόψυχους, προς το παρόν ας αρκεστούν στα δύο μπαλάνια που τσίμπησαν στα Τίρανα.

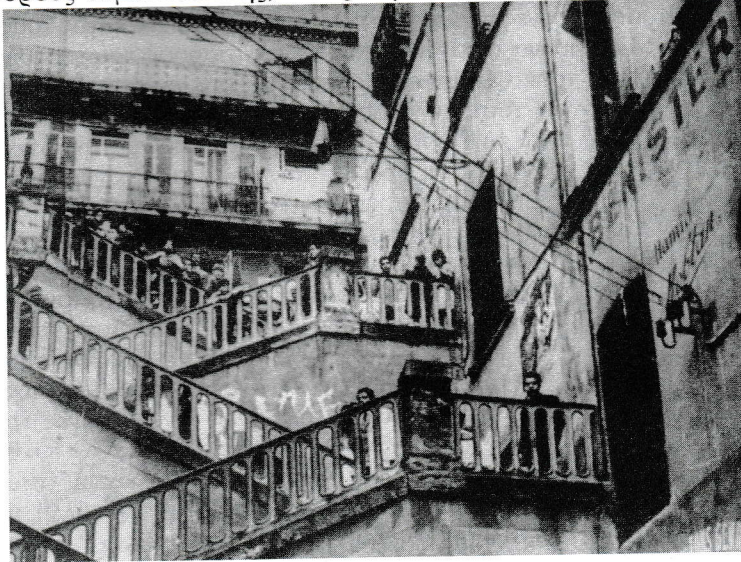

Άνθρωποι σε παρένθεση...

Κι ενώ το κράτος επιχειρεί να εξωραΐσει τη ρατσιστική και καταπιεστική του υπόσταση, τασσόμενο υπέρ του κάθε μικρού αλβανού Οδυσσέα, για το «προνόμιο» να σηκώνει τη σημαία, την ίδια ώρα θεσμοθετεί τον καθολικό αποκλεισμό των μεταναστών με νομοσχέδιο που θα κατατεθεί σύντομα στη βουλή.

Στο εξής, οι μετανάστες χωρίς χαρτιά όχι μόνο δε θα έχουν δικαίωμα ενοικίασης στέγης, σύνδεσης νερού, ρεύματος και τηλεφώνου, όχι μόνο δε θα γίνονται τα παιδιά τους δεκτά στα ελληνικά σχολεία, αλλά επιπλέον θα απαγορεύεται η νοσηλεία και η περιθαλψη στα νοσοκομεία εκτός από επείγουσες περιπτώσεις, στις οποίες όμως οι γιατροί υποχρεούνται να φωνάζουν τους μπάτσους. Για την χορήγηση αδειών εργασίας και ελληνικής ιθαγένειας θα πρέπει να δίνονται συνεντεύξεις σε καρεκλοκένταυρους του υπουργείου εσωτερικών, οι οποίοι εν είδη ψυχολόγου θα κρίνουν ποιό έχουν το κατάλληλο «ήθος και προσωπικότητα»(; για να μείνουν νόμιμα στην Ελλάδα.

Ένας νόμος, λοιπόν, που θεσμοθετεί την τακτική της «στυμμένης λεμονόκουπας»! Ας θυμηθούμε. Στη δεκαετία του '90, το μεγάλο και ανέαιο μεταναστευτικό ρεύμα και η σημαντική αγορά μαύρης εργασίας που το συνόδευσε, έδωσε στα ντόπια αφεντικά μικρά και μεγάλα- τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν τους πιο σκληρούς όρους εκμετάλλευσης, να εξασφαλίσουν δηλαδή προλετάριους αναγκασμένους να δουλεύουν για όσο όσο

προκειμένου να επιβιώσουν. Χάρη στο ξεζούμισμα των ξένων εργατών (όχι μόνο μέσα αλλά και έξω από τα σύνορα με την οικονομική επέλαση των ντόπιων επενδυτών), η εθνική οικονομία ανέβασε τους δείκτες της (αύξηση 0,4% του Α.Ε.Π. και μείωση μιας μονάδας στον πληθωρισμό είναι η συμβολή των μεταναστών στην ελληνική οικονομία κατά το '99) και η Ελλάδα μπόρεσε να πανηγυρίζει ως το καπιταλιστικό κέντρο των Βαλκανίων.

Οι χειρισμοί όμως, της εκμετάλλευσης και του ανθρώπινου υποβιβασμού εκσυγχρονίζονται. Τα δημοσιογραφικά πογκρόμ κι οι επιχειρήσεις «σκούπα» εναντίον των μεταναστών δεν ήταν παρά το πρώτο βήμα για τη σύνθλιψη τους από τη βία της νομιμότητας. Αυτή η βία θα επιβάλλει την παραμονή όσων μεταναστών χρειάζονται ώστε να μη διαταραχθεί η συνθήκη εξαθλίωσης και

εκμετάλλευσης από τα ντόπια αφεντικά αλλά και για να σώσει το ελληνικό κράτος τα ελλειμματικά ασφαλιστικά ταμεία μέσω των εισφορών που θα καταβάλλουν οι νόμιμα εργαζόμενοι μετανάστες. Στη γεωργία, η ζήτηση φθηνών χειρών θα καλυφθεί με διακρατικές συμφωνίες για εποχιακή απασχόληση, ένα είδος δηλαδή ευκαιριακού προλεταριάτου, που θα το καλούν όποτε το χρειάζονται και ύστερα θα το ξαποστέλλουν.

Οι μετανάστες είναι καταδικασμένοι για να επιβιώσουν να ζουν με το άγχος της νομιμοποίησης. Και ποιό είναι το έγκλημά τους; Ότι είναι οι σύγχρονοι δούλοι. Τα πρώτα και πιο ευάλωτα θύματα της πιο άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης που επιβάλλεται από κάθε γαλανόλευκη εξουσία. Αυτό είναι το πραγματικό έγκλημα, το έγκλημα που συγκαλύπτουν τα ενορχηστρωμένα ιδεολογήματα περί εγκληματικότητας των μεταναστών.

Υπάρχει, βέβαια, κι ο ανθρωπιστικός ρατσισμός. Αυτός που αναγνωρίζει και αποδέχεται τους μετανάστες ως τίμιους και εργατικούς. Για όσους θα ζουν και θα εργάζονται νόμιμα στην ελληνική επικράτεια, το ζητούμενο δε θα είναι μόνο η αφαίμαξη τους στην παραγωγική διαδικασία αλλά και η εναρμόνισή τους με την κουλτούρα της ελληνικής κοινωνίας. Η αφομοίωση δεν είναι παρά η «συγκαλυμμένη» πλευρά του εξόφθαλμου ρατσισμού (δολοφονίες, πογκρόμ, απελάσεις, αποκλεισμοί), αφού προϋπόθεση για την αποδοχή του «άλλου» είναι η αυτοαναγνώρισή του ως κατώτερο κι η θέλησή του να ενσωματωθεί σε έναν πολιτισμό, σε έναν τρόπο ζωής, που καμώνεται πως είναι ανώτερος.

Στον πολιτισμό που έρπει ευαγγελιζόμενος το διαχωρισμό και τις κατηγοριοποιήσεις των ανθρώπων, την καταστολή και τον αποκλεισμό εκείνων που λόγω της ταξικής τους θέσης είναι ευάλωτοι σε οποιαδήποτε αυθαιρεσία, την κοινωνική ειρήνη εντός των τειχών και την πολεμική ετοιμότητα εκτός, την εκμετάλλευση και την υποταγή, η έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες διαρρηγγύει την επίπλαστη κοινωνική ειρήνη, διαλύει τις αυταπάτες των εθνικών ιδεωδών μεταξύ των καταπιεσμένων προς την κατεύθυνση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, επιτίθεται με μένος ενάντια σε καθετί ιεραρχικό και εξουσιαστικό και τους απανταχού θιασώτες τους.

Ο δικτάτορας έπεσε, η Δημοκρατία ήρθε στη Σερβία. Μήπως, λοιπόν, σήμανε η ώρα της δικαιοσύνης στα Βαλκάνια; Κάθε άλλο. Ο ίδιος ο Κοστουνίτσα είναι ένας ακόμα σέρβος πατριώτης, που στον πόλεμο της Βοσνίας έκανε ό,τι και οι υπόλοιποι: στήριξε την εθνοκάθαρση. Πολλά στελέχη του προηγούμενου καθεστώτος θα κρατήσουν τις θέσεις τους, πολλά καθάρματα θα εξακολουθήσουν να απολαμβάνουν την αυυλία τους -έναν μάλιστα από αυτούς, ο Ντράγκαν, ηγέτης παραστρατιωτικής οργάνωσης συμμετείχε με άντρες του στην κατάληψη δημοσίων κτιρίων στα γεγονότα του Οκτωβρίου. Κι ο πολιτισμένος κόσμος είναι αυτός που επικύρωσε μαζί του τον τεμαχισμό της πολυπολιτισμικής Βοσνίας στη συμφωνία του Dayton,, είναι αυτός που για τρία χρόνια ανέχτηκε την εθνοκάθαρση.

Το έργο της αλλαγής που παίχτηκε στην ανατολική Ευρώπη, θα παιχτεί και εκεί. Οι γραφειοκράτες του κόμματος θα μεταμορφωθούν σε μάντζερς. Όπως ανενδοίαστα συνέτριβαν κάθε αντικαθεστωτική κίνηση, με τον ίδιο ζήλο θα δουλέψουν για τους δυτικούς επενδυτές και την επιβολή της πιο συγχυής κοινωνικής πειθαρχίας. Οι υπήκοοι για να έχουν την «ελευθερία» να αγοράζουν ή έστω να βλέπουν, θα πρέπει να αγοράζονται στα σκλαβοπάζαρα της μαύρης εργασίας, που θα στηθούν για χάρη της ανασυγκρότησης.

Κι ο εθνικισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μια ακόμα φορά εναντίον τους. Το 1989 η κρατική προπαγάνδα για τη δήθεν καταπίεση των σέρβων στο Κόσοβο νίκησε τις συνειδήσεις και οι εργατικοί αγώνες έδωσαν τη θέση τους σε εθνικιστικές κινητοποιήσεις. Με ανάλογα μέσα τώρα μπορεί τα «νέες» αφεντικά να επιχειρήσουν να τιθασεύσουν τις κοινωνικές συγκρούσεις που θα προκαλέσει η κυριαρχία της αγοράς -οι αφορμές δε λείπουν καθώς η απαίτηση των αλβανοκοσσοβάρων για ανεξαρτησία είναι πιο ζωντανή από ποτέ και η συμβίωση των εθνότητων στο κράτος της Βοσνίας δε φαίνεται βιώσιμη.

Κοστουνίτσα ή Μιλόσεβιτς, Μιλόσεβιτς ή Κοστουνίτσα, η αντιμεταθετική ιδιότητα ισχύει στο ακέραιο. Από την πειθαρχία στο όνομα του πολέμου στην πειθαρχία στο όνομα της ανάπτυξης. Οι προλετάριοι θα πρέπει να κάνουν ξανά θυσίες. Αλλά ίσως να μην είναι όλοι τόσο πρόθυμοι. Η γεύση της ανταρσίας που άφησε η λιποταξία από τον εθνικό κορμό στη διάρκεια του πολέμου (σε ορισμένες περιοχές της Γιουγκοσλαβίας το ποσοστό των ανυπόταχτων έφτανε το 80%) ίσως να εμποδίσει σε κάποιους την πειθήνια ενσωμάτωσή τους στους νέους στρατώνες της κατανάλωσης και της μισθωτής εργασίας. Και η εμπειρία του δρόμου στον ξεσηκωμό του Οκτωβρίου μπορεί να μην ξεχαστεί από όλους. Οι εκμεταλλευτικές μηχανές θα έχουν μαζί τους βέβαια μια πληθώρα υποσχέσεων καλοπέρασης για να λειτουργήσουν, αλλά όταν ακόμα και τα ιερά και όσια του έθνους έχουν αντιμετωπίσει την αυθάδεια της άρνησης, θέλουμε να ελπίζουμε οι ρεκλάμες της διαφήμισης δε θα είναι περισσότερο ασφαλείς.

Πίσω γορίλες

Πολύς ντόρος έγινε σχετικά με το αν ο Οδυσσέας Τζενάι -και κατ' επέκταση κάθε αλλοδαπός μαθητής- μπορεί να είναι σημαιοφόρος στις παρελάσεις των εθνικών επετείων. Τους ενδοσυστημικούς διαξιφισμούς παραδοσιακής και εκσυγχρονισμένης εξουσίας για τη διευθέτηση της μεταναστευτικής πολιτικής (εισαγωγή της τακτικής της αφομοίωσης στο πλάι των αποκλεισμών, των πογκρόμ και των δολοφονιών), συνόδευσαν η ακατάσχετη φλυαρία κι οι άσφαιρες συζητήσεις στις καφετέριες και στα καφενεία. Κάποια κρίσιμα σημεία που προέκυψαν με αφορμή το ζήτημα αυτό, όπως ήταν αναμενόμενο, αποσιωπήθηκαν...

Σημείο πρώτο: δόθηκε από τα Μ.Μ.Ε. η δυνατότητα στον Οδυσσέα Τζενάι να εκφράσει την δική του άποψη για το θέμα. Κάτι τέτοιο είναι πρωτόγνωρο αφού τόσα χρόνια δεν έχει δοθεί ποτέ και σε κανένα επίπεδο (όχι μόνο από τα Μ.Μ.Ε.) η δυνατότητα στους εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες που βρίσκονται στην Ελλάδα να μιλήσουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Οι μόνες περιπτώσεις που έχει ζητηθεί ο λόγος τους είναι για να απαντήσουν σε καταιγισμούς ερωτήσεων που τους θέτουν εκ προοιμίου στην κατάσταση του ένοχου, του υπόλογου, του απολογούμενου. Σε κάθε άλλη περίπτωση οι αναφορές για τους μετανάστες έχουν υπάρξει εργολαβία των ντόπιων, κινούμενες σε μια γκάμα προσεγγίσεων που ξεκινά από τον οίκτο και φτάνει μέχρι την οργή και την αποστροφή, με σταθερή την απουσία οποιουδήποτε στοιχείου σεβασμού ή ισότιμης αντιμετώπισής τους. Αυτό που έκανε τη διαφορά στην περίπτωση του Τζενάι ήταν ότι από την μία ως αριστούχος μαθητής ενσάρκωνε το καπιταλιστικό πρότυπο του επιτυχημένου -και μάλιστα κάτω από αντίξοες συνθήκες- και από την άλλη η θέλησή του να σηκώσει τη σημαία όχι μόνο δεν συνιστούσε κίνδυνο αλλά αντίθετα δύναμη συνοχής για τον εθνικό κορμό και τα ιδεολογήματά του.

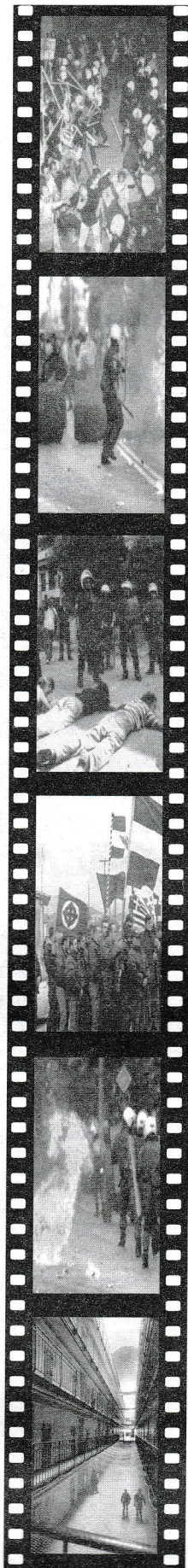
Σημείο δεύτερο: ενώ το όλο θέμα προέκυψε με σημείο αναφοράς τις παρελάσεις η ύπαρξη των μαθητικών παρελάσεων αυτή καθ' εαυτή έμεινε για άλλη μια φορά (όπως γίνεται εδώ και δεκαετίες) στο απυρόβλητο. Τι κι αν οι μαθητές ντύνονται με ομοιόμορφες στολές, εκπαιδεύονται σε στρατιωτικό βηματισμό, σε πλήρη στοίχιση, υπό τον ήχο εμβατηρίων και κατατάσσονται στις γραμμές με βάση τα ρατσιστικά κριτήρια του ύψους και της σχολικής επίδοσης (λες και η μειωμένη σχολική επίδοση σημαίνει σε οποιαδήποτε περίπτωση πνευματική υστέρηση ή κατωτερότητα); Τι κι αν ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους οι μαθητικές παρελάσεις είναι κατεξοχήν διαφημίσεις του милитарισμού και του φασισμού (που καθιερώθηκαν μάλιστα στην Ελλάδα το 1936 από τον δικτάτορα Μεταξά); Η ύπαρξή τους θα πρέπει να θεωρείται αυτονόητη.

Σημείο τρίτο: κοινός τόπος για το μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας υπήρξε η υπόγεια ή δηλωμένη απογοήτευση και δυσφορία για τις καλύτερες σχολικές επιδόσεις ενός αλλοδαπού μαθητή (και ειδικότερα ενός αλβανού) από αυτές των ελλήνων μαθητών. Ποιός ελληνάρας θα μπορούσε να χωνέψει κάτι τέτοιο και να εγκαταλείψει την χυδαία ασφάλεια που προσφέρει το κυρίαρχο ρατσιστικό στερεότυπο της ελληνικής κοινωνίας: μετανάστης (και κυρίως αλβανός) = ηλίθιος-απολίτιστος-κατώτερος;

Εφετείο Νίκου Μαζιώτη

Στις 9 Οκτώβρη ήταν να γίνει το εφετείο του αναρχικού κοινωνικού αγωνιστή Νίκου Μαζιώτη (πρωτόδικα, τον Ιούλη του 1999, είχε καταδικαστεί σε 15ετή κάθειρξη). Αναβλήθηκε όμως λόγω κωλύματος των δικηγόρων του και ορίστηκε τελικά για τις 8 Γενάρη του 2001. Η εκδίκαση της υπόθεσης αφορά την απόπειρα έκρηξης τον Δεκέμβρη του 1997 στο υπουργείο ανάπτυξης, την ευθύνη της οποίας έχει αναλάβει δημόσια αμέσως μετά την σύλληψή του. Η ενέργειά του αυτή (όπως έχει δηλώσει κι ο ίδιος) ήταν μια πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμωνικού κόλπου της Χαλκιδικής για την αποτροπή εγκατάστασης μεταλλουργίας χρυσού στα χωριά τους από την πολυεθνική εταιρεία TVX-GOLD, που θα έχει ως αποτέλεσμα τη μετατροπή της περιοχής σε κρανίου τόπο από τα απόβλητα των κατεργασιών (από το 1989, αποκλεισμοί των εγκαταστάσεων της εταιρείας, καταστροφές μηχανημάτων της, συγκρούσεις με την αστυνομία, άρνηση υποχώρησης μπρος στους κρατικούς εκβιασμούς, ξεπέρασμα των κομματικών-κοινοτικών μεσολαβητών και δημιουργία επιτροπής αγώνα στις στιγμές όξυνσης του αγώνα τους). Βέβαια, δεν ήταν η ενέργεια αυτή από μόνη της ο λόγος για τον οποίο ο Νίκος Μαζιώτης αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει ένα βαρύτατο κατηγορητήριο και εισέπραξε πρωτόδικα μια τόσο μεγάλη ποινή. Το μακρύ και πλούσιο σε κοινωνική δράση παρελθόν του (άρνηση να καταταχτεί στο στρατό που τον είχε οδηγήσει δυο φορές σε στρατιωτικές φυλακές, αλληλεγγύη σε κοινωνικούς αγώνες και φυλακισμένους αγωνιστές, συμμετοχή σε συλλογικά σχήματα, σε αυτοοργανωμένες ταξικές πρωτοβουλίες στον εργασιακό του χώρο κι αλλού και σε μοιράσματα κειμένων, αφισοκολλησεις, πορείες, καταλήψεις και συγκρούσεις) κι η μαχητική και ανυποχώρητη στάση του στις δικαστικές αιτήσεις συνηγόρησαν εξίσου για μια τέτοια αντιμετώπισή του. Άλλωστε, ο πολιτικός χαρακτήρας της δίωξης, φυλάκισης και καταδίκης του δεν υποστηρίχθηκε πρωτόδικα μόνο από τον ίδιο αλλά επιβεβαιώθηκε κι από τους ίδιους τους δικαστές του που του αναγνώρισαν το ελαφρυντικό των «μη ταπεινών κινήτρων». Σχετικά με το εφετείο τώρα, τα πράγματα και πάλι δεν φαίνονται ιδιαίτερα ρόδινα. Την έκβαση αυτής της δευτέρης δίκης, εκτός από τα παραπάνω, θα επηρεάσουν σίγουρα κι η παραγωγή τρομοθεάματος από τα Μ.Μ.Ε. το τελευταίο εξάμηνο (με σωρεία άρθρων και ρεπορτάζ αναφερόμενα στην ανάγκη πάταξης της «τρομοκρατίας»), η υπογραφή υπερατλαντικών μνημόνιων αστυνομικής συνεργασίας κι ένας τρομονόμος είτε στα σκαριά είτε ήδη ψηφισμένος μέχρι τότε. Φαίνεται συνεπώς πιθανό ότι ο Νίκος Μαζιώτης, που θα έχει συμπληρώσει τον Γενάρη τρία χρόνια στη φυλακή, θα πρέπει να παραμείνει αιχμάλωτος για καιρό ακόμα. Όμως, άνθρωποι με τέτοιο σθένος και τέτοιες επιλογές είναι πολύ σημαντικοί και αναγκαίοι ανάμεσά μας. Γι' αυτό και είναι απαραίτητο σε κάθε τέτοια περίπτωση να στεκόμαστε έμπρακτα αλληλέγγυοι στο πλάι τους, μπλοκάροντας έτσι τις επιδιώξεις των διωκτικών και δικαστικών μηχανισμών.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον αναρχικό Κ. Μητροπέτρο

10ύνης '98: οι συγκεντρώσεις που διοργανώνονται από αδιόριστους εκπαιδευτικούς ενάντια στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ εξελίσσονται σε πολύωρες συγκρούσεις με την αστυνομία. Γίνονται δεκάδες συλλήψεις.

16 Ιούνη: έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων όπου προσάγονται οι συλληφθέντες, φασίστες επιτίθενται και τραυματίζουν τρεις συμμετοχούς των κινητοποιήσεων. Ένας από αυτούς πέφτει σε κώμα.

18 Ιούνη: πραγματοποιείται στην πλ. Κάνιγγος συγκέντρωση ενάντια στην κρατική καταστολή και τη βία των φασιστών. Νέες συγκρούσεις με την αστυνομία. Ένας διαδηλωτής τραυματίζεται από σφαίρα μπάτσου. Η αστυνομία επιτίθεται και συλλαμβάνει τον Κώστα Μητροπέτρο. Οι μπάτσοι φτάνουν να τον κατηγορήσουν ακόμα και για απόπειρα ανθρωποκτονίας.

22 Ιούνη: ο Κ. Μητροπέτρος αφήνεται προσωρινά ελεύθερος. Το κράτος κι η κλονισμένη ηγεσία του κινήματος των αδιορίστων επιδιώκουν την εκτόνωση.

25 Σεπτέμβρη: ενώ η τάξη έχει αποκατασταθεί εκδίδεται ένταλμα σύλληψής του.

18 Νοέμβρη: συλλαμβάνεται και οδηγείται στη φυλακή.

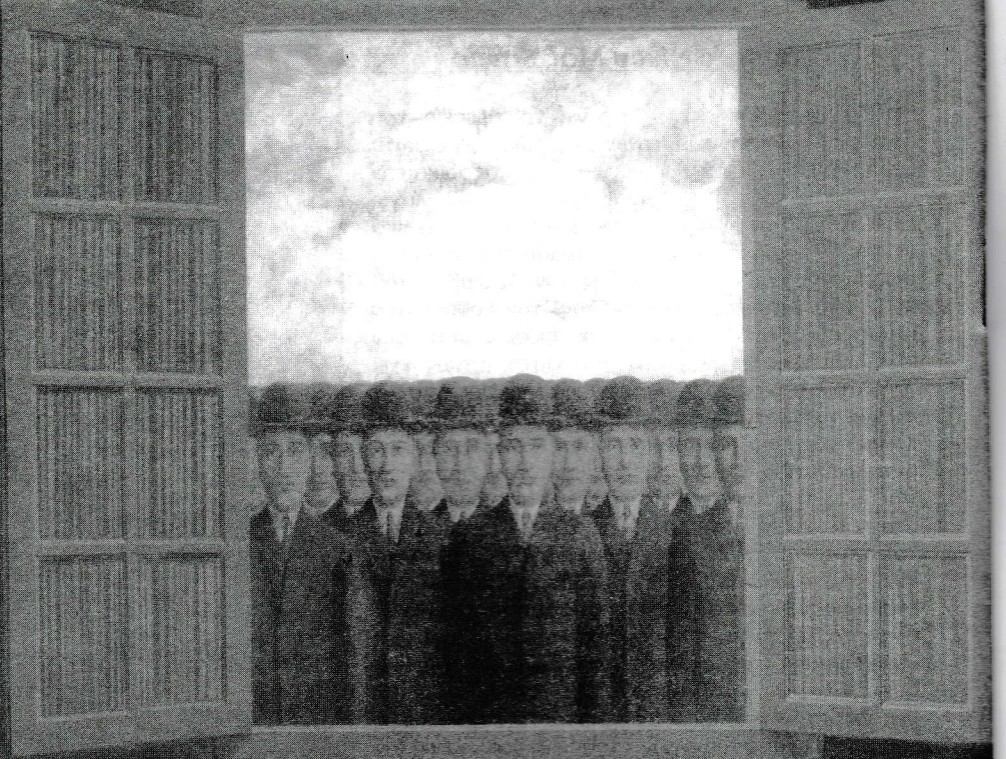
1 Νοέμβρη 1999: μετά από έναν χρόνο προφυλάκισης δικάζεται και καταδικάζεται σε 5,5 χρόνια φυλάκισης. Αφήνεται πάλι προσωρινά ελεύθερος μέχρι το εφετείο.

ΔΙΚΗ 15/12/00 ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αναρχικές Αναρχικοί από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

Ο Κώστας είναι ένας άνθρωπος γνωστός στην περιοχή του Κερατσινίου από την μακροχρόνια τοπική του δράση κι ένας από τους εκδότες αυτού του εντύπου. Η διδρόμη του από τις αρχές της δεκαετίας του '90 έχει χαρακτηριστεί από την έκφραση της αλληλεγγύης του σε διάφορους κοινωνικούς αγώνες, σε καταπιεσμένα κοινωνικά κομμάτια, σε φυλακισμένους αγωνιστές και απεργούς πείνας και την ενεργό συμμετοχή του σε συλλογικά αντιναρχικά εγχειρήματα καθημερινής παρέμβασης και δράσης στις δυτικές συνοικίες του Πειραιά και της Αθήνας.

"Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μέσα στην απέραντη πόλη, με κυρίεψε ένα είδος κοινωνικού τρόμου. Μου φαινόταν ότι χιλιάδες και χιλιάδες άνθρωποι που διάβαιναν χωρίς να γνωρίζονται, ένα αναρίθμητο πλήθος μοναχικών φαντασμάτων, δεν είχαν κανένα δεσμό μεταξύ τους. Και αναρωτιόμουν με ένα είδος απρόσωπου τρόμου πώς όλα αυτά τα πλάσματα δέχονταν την άνιση κοινωνική δομή. Δεν έβλεπα αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια κι έλεγα: Εξ' αιτίας ποιάς μαγείας αυτά τα χιλιάδες δυστυχισμένα και στερημένα άτομα υποφέρουν αυτό που είναι; Η αλυσίδα ήταν στην καρδιά, η σκέψη ήταν δεμένη, οι μορφές της ζωής είχαν αποτυπωθεί μέσα στο μυαλό, η συνήθεια τις είχε στερεώσει. Το κοινωνικό σύστημα είχε πλάσει αυτούς τους ανθρώπους, ήταν μέσα τους, κατά κάποιον τρόπο είχε γίνει η ίδια τους η ουσία, δεν επαναστατούσαν εναντίον της πραγματικότητας, γιατί είχαν γίνει ένα με αυτήν"

Ζαν Ζωρές 1910

στον αναρχικό Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

που προφυλακίστηκε για 1 χρόνο & καταδικάστηκε σε 5,5 χρόνια φυλάκισης, για τη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις των αδιορίστων εκπαιδευτικών τον Ιούνιο του '98 έξω από τα εξεταστικά κέντρα και στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας της πλ. Κάνιγγος ενάντια στη δολοφονική επίθεση φασιστών σε συμμετοχούς των γεγονότων εκείνης της περιόδου.

**ΔΙΚΗ 15/12/00
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ**